

SARAH MORGAN

Csoda az Ötödik sugárúton

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sarah Morgan, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018
A mű eredeti címe: *Miracle on 5th Avenue* (HQN Books)
Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-381-6

• *Kép:* Harlequin Books S.A.
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A *THE NEW YORK TIMES*
ÉS AZ *USA TODAY* SIKERSZERZŐJE

SARAH MORGAN

Esoda
az
5. sugárúton

NEW YORKBÓL SZERETETTEL

Kedves Olvasó!

Aki valaha is kézbe vette valamelyik könyvemet, az tudja, hogy imádom a happy endeket. Alapvetően derülátó vagyok, számomra mindig félig tele a pohár (lehetőleg jó erős kávéval), és bár rengeteget olvasok, ritkán választok horrortörténeteket. Csöppet sem lelkesít a borzongató feszültség, a sorozatgyilkosság vagy a váratlan zaj a sötét éjszakában – vagyis e tekintetben nagyon hasonlítok jelen regényem hősnőjére.

Eva romantikus alkat, aki mindig, minden körülmények között képes meglátni a jót. Amikor a munkája során úgy alakul a helyzet, hogy bizonyos időt együtt kell töltenie Lucasszal, a krimiíróval, aki az emberi természet sötét oldalát kutatja, mindent megtesz, hogy rendben menjenek a dolgok. Pedig pontosan tudja, hogy alapvetően különböznek egymástól. Bármennyire vágyik is a romantikára, azt első pillanattól fogva tudja, hogy a férfi nem az esete. Vagy mégis?

Lucas nem csak ír az emberi létezés démoni vonatkozásairól, neki is van jó néhány démonja. És eleinte egyáltalán nem tetszik neki, hogy a kedves, melegszívű Eva egy kis fényt és melegséget akar csempészni az életébe.

Ez a könyv a reményről, a szerelem hatalmáról és a második esélyről szól. Remélem, elnyeri a tetszésedet. És ha igen, feltétlenül olvassátok el a két másik barátnő, Paige és Frankie történetét is (Álmaimban Manhattanben, Naplemente a Central Parkban).

Látogassátok meg a Facebook-oldalamat, és csevegjünk egy kicsit!

Facebook.com/authorsarahmorgan

Sok szeretettel:

Sarah

www.sarahmorgan.com

Sue-nak

Képzeltbeli barátságokról írok, de a mi barátságunk nagyon is igazi.
Hiába, mázlista vagyok!

„Adjátok egy lányra a megfelelő cipőt, és meghódítja a világot.”

Marilyn Monroe

1.

„Rengeteg hal van a tengerben, de nem sokra mész vele, ha New Yorkban laksz.”

Eva

– Nem. Nem lesz turbékoló gerlepár! Tudom, hogy karácsonyi lánykérést tervez, és a lehető legromantikusabban szeretné lebonyolítani a dolgot, de a romantika gyorsan odalesz, ha a szobát összerondítják a galambok. A reménybeli vőlegény kosarat kap, minket meg örökre ki fognak tiltani arról a helyszínről, szóval garantáltan elmarad a happy end.

Eva Jordan megigazította a telefont a fülén, aztán szorosabbra húzta magán a kabátot. A taxi ablakán át is látszott, hogy még mindig esik a hó, és ez egyre nagyobb gondot jelent azoknak, akiknek az eltávolítása lenne a feladatuk. Minél elszántabban lapátoltak ugyanis, annál sűrűbben hullott az égi áldás. Az ember-természet csatában határozottan az utóbbi állt nyeresre. A hóviharban Eva alig látta az Ötödik sugárutat, melynek szikrázó kirakatai szinte eltűntek a kavargó pelyhek fátyla mögött.

– Igyekszem átformálni a megbízónk elképzeléseit a romantikáról – ígérte. – Ráébresztem, hogy a romantikus hangulathoz pont elég egy aranygyűrű, de galambokra, tyúkokra, libákra vagy egyéb szárnyasokra semmi szükség. Elvégre valami különlegesre vágyik, nem valami kínosra... A kettő közötti különbséget is elmagyarázom neki, ha kell.

Paige, mint mindig, most is roppant megértőnek mutatkozott.

– Laura kislány kora óta erről a pillanatról álmodik. És Ted úgy érzi, az ő felelőssége, hogy minden tökéletes legyen.

– Biztosra veszem, hogy Laura álmában nem szerepel cirkuszi állatsereglet. Majd kitalálok valamit, jó? Te is tudod, hogy a romantikában tökéletesen otthon vagyok.

– Kivéve, ha saját magadról van szó.

– Kösz, hogy emlékeztetsz a nem létező szerelmi életemre.

– Szívesen, máskor is. De ha már nevéen neveztük a problémát, elárulod, mit tervezel tenni ez ügyben?

– Semmit. És nagyon kérlek, ne kezdjük újra! – Eva beletúrt a táskájába, és elővette a noteszét.

– Visszatérhetnénk inkább az üzlethez? Már csak egy hónap van karácsonyig.

– Vagyis nincs időnk rá, hogy valami nagyszabásút találjunk ki.

– Nem is kell. A lánykérés ne nagyszabású legyen, hanem megható és emlékezetes. Ted a szavai erejével nyűgözze le Laurát, ne mással. Várj csak... – Eva a tollával dobolt a noteszen. – A Central Parkban ismerkedtek össze, ugye? Kutyasétáltatás közben?

– Igen, Ev, de a park most félméteres hótakaró alatt van, és ahogy elnézem, a hóréteg egyre vastagszik. Egy ottani lánykérés könnyen a sürgősségi osztályon végződhet, ami bár emlékezetes esemény persze, de nem olyan értelemben, mint ahogy mi szeretnénk.

– Bízd csak rám! Az elkövetkező két nap bőven lesz rá időm, hogy átgondoljam ezt az egészet, hiszen tök egyedül díszítgetem majd Lucas Blade lakását, meg töltöm fel a fagyasztóját, hogy legyen mit ennie, ha hazatér a vadonból. – Eva felírt valamit a füzetébe, aztán eltette a noteszt.

– Túl sokat dolgozol, Ev.

– És ezt pont te mondod?

– Én is kiveszek néha egy-egy szabadnapot, hogy lazítsak egy kicsit.

– Érdekes, én ezt eddig nem vettem észre. Különbösen is, az üzlet egyre jobban megy, nem biztathatsz lazálásra.

– Attól, ha esténként munka helyett elmennél egy-két forró randira, még nem menne csődbe a *Magic Word*.

– Kösz a tippet, de van vele egy apró probléma. Nincsenek forró randijaim. Még langyosak sem.

– Nem gondolod, hogy meg kellene próbálkoznod az internetes társkereséssel?
– Gyűlölöm a netes randikat. Jobban szeretek hagyományos módon ismerkedni.
– De nem ismerkedsz sehogy, csak dolgozol. És a plüssmackóddal bújsz ágyba.
– Kenguru, nem mackó. A nagyimtól kaptam, négyéves koromban.
– Akkor már értem, miért olyan leharcolt. Legfőbb ideje, hogy lecseréld egy hús-vér férfira.
– Szeretem azt a kengurut. Még sosem hagyott cserben.
– Akkor is muszáj lenne olykor randiznod. Mi van azzal a bankárral?
– Semmi. Arra sem volt ideje, hogy felhívjon. Márpedig az élet túl rövid ahhoz, hogy csak üldögéljünk, és arra várjunk, hogy egy fickó, aki nem is biztos, hogy tetszik, kegyeskedjen elővenni a telefonját, és meghívni egy helyre, ahová nem is biztos, hogy el akarunk menni.
– Te is felhívhattad volna, ami azt illeti.
– Megtettem. Soha nem vette fel. – Eva kibámult a taxi ablakán. – Nézd, semmi kifogásom ellene, hogy egy álmat kergessek, ami a céget és a jövőmet illeti, de férfiak után elvből nem futok. Mindenki tudja, hogy a szerelmet sosem találod meg, ha nagyon keresed. A szerelemnek kell rád találnia.

– De hogy találhatna rád, ha egyszer sosem hagyod el a lakásodat?
– Most is elhagytam. Itt vagyok az Ötödik sugárúton.
– Egyedül. Hogy begubóddz egy idegen lakásban. Gondolj csak arra a sok finom szexre, amit így elszalasztasz. Ha így folytatod, nyolcvanévesen fogod megismerni az igazit. Amikor már egy fogad sem lesz, lesznek viszont cserébe csípőproblémáid.
– Akár hiszed, akár nem, sokan élnek nemi életet nyolcvanon túl is. Egy kis ötletesség kell hozzá, nem mondom, de azért működhet a dolog. – Eva megpróbálta figyelmen kívül hagyni a szorongást, amely lassan elhatalmasodott rajta, és megszólította a taxisofőrt. – Megállna egy kicsit a *Dean & DeLuca* előtt? Ha a hóvihar olyan sokáig tart, mint mondják, akkor nem ártana, ha beszereznék pár dolgot.

Paige folytatta a hegyi beszédet.

– Az elmúlt két hétben alig láttalak, annyit dolgoztunk mindketten. És tudom, hogy ez az időszak különösen nehéz neked. Tudom, mennyire hiányzik a nagyid. – A hangja ellágyult. – Akarod, hogy este, munka után odamenjek az Ötödik sugárútra, és segítsek lakást díszíteni?

Nagy volt a csábítás, hogy Eva igent mondjon.

Paige-dzsel munka után kinyithatnának egy üveg bort, odakuporodnának a kanapéra pizsamában. És beszélgetnének. Eva bevallja, mennyire fáj még mindig a szíve, és...

És akkor mi van? Eva lehajtotta a fejét. Nem akart ilyen barátnő lenni. Olyan, aki folyton sóhajtozik meg nyavalyog. Olyan, aki terhére van a többieknek. Különben is, mit segítene rajta, ha elmondaná a barátnőinek, milyen pocsekul érzi magát a bőrében még mindig? A nagyanyja szégyellné magát, ha látná...

– Nem jöhetsz ide. Tárgyalásod van a belvárosban, aztán pedig együtt vacsorázol Jake-kel.

– Igen, de a vacsorát minden további nélkül...

– Nem, szó sem lehet arról, hogy lemond! – vágott barátnője szavába Eva gyorsan, még mielőtt meggondolhatta volna magát. – Hidd el, jól megvagyok.

– Bár ne lenne ilyen reménytelen az időjárás, akkor hazajöhetnél éjszakára, és holnap reggel visszamehetnél! De sajnos a jelek szerint folytatódik a havazás, és akkor okosabb, ha nem kocsikázol annyit. Bár be kell vallanom, egyáltalán nincs ínyemre, hogy egy idegen lakásban töltsd az éjszakát, teljesen egyedül.

Eva az ajkába harapott. Arra gondolt, mindegy, hol tartózkodik, mert az érzései ugyanazok. Fogalma sem volt, helyes-e, hogy így érez. Soha nem veszített még el senkit, aki közel állt volna hozzá, a nagyanyja volt az egyetlen rokona. A nagyid több mint egy éve elment már, de a seb még mindig annyira friss volt, annyira eleven, mintha csak tegnap történt volna.

Egyedül a nagyanyjának köszönhetette, hogy normális gyerekkora volt. Pontosabban mindent neki köszönhetett. És a háláját úgy mutatta ki, hogy minden reggel felkelt, és úgy élte az életét, ahogy azt az idős asszony szerette volna. Azt akarta, hogy a nagyid büszke legyen rá. A halálon

túl is.

Bár ha most látná őt, aligha dicsérné meg. Az lenne a véleménye, hogy Eva túlon túl sok estét tölt otthon, a Netflix és egy bögre forró kakaó társaságában.

A nagymamája imádta hallgatni Eva romantikus kalandjait. Most is azt szeretné, ha ő élné az életét, ismerkedne és társaságba járna, a gyásza ellenére. Az elején a lány pontosan ezt csinálta, de végül belecsömörlött a randizásba, és a társasági élete már jó ideje a barátnőire, Paige-re és Frankie-re korlátozódott, akik egyben az üzlettársai is voltak. Velük mindig jól érezte magát, még akkor is, ha mindketten boldogok és fülig szerelmesek voltak.

Milyen különös, hogy éppen ő, aki a legromantikussabb hármuk közül, ő él a legkevésbé romantikus életet!

Eva kinézett a sötét égből hulló hópelyhekre, és nagyon magányosnak, elveszettnek érezte magát. A pokolba is, miért van az, hogy ilyen erős érzések rohanják meg? Jobb lenne kevésbé érzékenynek lenni.

Még a munkája sem feledtette vele a lelki gyötrelmeket, pedig akadt munkája bőven. Ez volt az első karácsonyuk, mióta a barátnőivel megalapították a *Magic Word*öt, hármuk közös rendezvényszervező és szolgáltató ügynökségét, és a naptáruk már jó ideje tele volt.

A nagyanyja büszke lett volna Eva üzleti sikereire.

Élvezz ki minden pillanatot, és ünnepelj, amikor csak teheted, kislányom!

Eva erősen hunyorgott, hogy visszakényszerítse a szemébe gyűlő könnyeket.

Sajnos egyáltalán nem ebben a szellemben élt. Csak előre nézett, és folyton dolgozott. Csupán ritkán engedélyezett magának szusszanásnyi időt, és még ritkábban sütkérezett a jól végzett munka dicsfényében. Több mint egy éve egyik üzleti megbeszélésről a másikra rohant, és a hetek egyre csak múltak. A hideg télre enyhe tavasz következett, majd nyomasztóan forró nyár. És most újra tél lett.

Eva túlélte, lépésről lépésre lassan maga mögött hagyta az évszakokat. Közben nem élvezte a pillanatok, mert egyetlen jó pillanata sem volt.

Megtett mindent, hogy erős maradjon, de ez nem változtatott azon, hogy az elmúlt év élete legszörnyűbb éve volt.

A gyász nem jó társaság.

– Ev? – hallotta Paige hangját. – Ott vagy még? Komolyan aggódom miattad.

Eva lehunyta a szemét egy pillanatra, és próbálta összeszedni magát. Nem akarta, hogy a barátnői aggódjanak miatta. Mit is tanított neki a nagyanyja? *A napsugár légy, Eva, ne az eső!*

Nem akart borút hozni mások életébe. Így aztán felnézett, és mosolyt varázsolt az ajkára.

– Miattam igazán nem kell aggódnod. Imádom a hóesést. Amint vége a hóviharnak, kimegyek a parkba, és építünk egy hóembert. Ha már a való életben nem találok megfelelő férfit, építünk magamnak egyet.

– Egy igazán szexi hófickót?

– Pontosan. Széles válla lesz, és eszméletlen hasizmai.

– És bármibe lefogadom, hogy a répát nem az orra helyére dugod majd.

Eva szélesen elmosolyodott.

– Arra a helyre, amiről te beszélsz, egy kígyóuborkát akartam tenni.

Paige felnevetett.

– Ha ilyen igényeid vannak, nem csodálom, hogy nincs pasid. Különben meg egy ötéves szintjén van a humorérzéked.

– Ezért vagyunk ilyen jó barátok, nem?

– Annyira jó, hogy nevezsz! Nem is tudom, mikor hallottalak utoljára nevetni. Pedig régen mindig az advent volt a kedvenc időszakod.

Ez igaz volt. Eva mindig is szerette a karácsonyt. A Mikulást, a karácsonyi dalokat, melyeket az unalomig játszottak az üzletek adventkor, a havat... Igen, főleg a havat. Mert a hóról mindig eszébe jutott a szánkózás és a hóemberépítés.

A hó mindig is mágikus erővel bírt számára.

Elég ebből, gondolta, és kihúzta magát.

– Most is ez a kedvenc időszakom – mondta, és arra gondolt, nem kell Újévig várnia, hogy fogadalmat tegyen. Mostantól fogva minden napját úgy éli majd, hogy azzal a nagyanyja is elégedett legyen. Ma el is kezd.

Karácsony...

Lucas gyűlölte ezt az ünnepet. Gyűlölte a vigyorgó Télapókat, az üzletek hangszóróiból harsogó zenét és a havat. Főleg a havat. A hópelyheket, melyek oly ártatlanul és szelíden kavarogtak, belepték az autókat és az utakat, behullottak az ujjongó gyerekek tenyerébe, akiknek a sűrű hóesés láttán egyből a szánkózás és a hóemberépítés jutott az eszükbe.

Lucasnak azonban egészen más.

Csak ült a sötét lakásában, és az ablakon át a lassan fehérbe burkolódzó Central Parkot bámulta. Napok óta esett, és most újabb havazást jövendöltek az időjósok. Mi több, azt mondták, hogy New York újkori történetének legkomolyabb hóvihara közeledik. Nyilván ez volt az oka, hogy lent az utcák szokatlanul üresek voltak. Aki tehette, rég hazament már, aki nem, az is hazafelé igyekezett, mégpedig lehetőleg tömegközlekedéssel, amíg egyáltalán lehet. Mindenki lehajtott fejjel közlekedett, nem nézett fel. Senki sem tudta, hogy ő itt van. Még Lucas jóindulatú, ám minden lében kanál családtagjai sem. Nekik azt mondta, hogy Vermontba megy, hogy határidőre befejezze a regényét.

Ha tudnák, hogy itthon ül, nem hagynák békén. Folyton idejárnálnának, és győzködnék, hogy vegyen részt a karácsonyi előkészületekben.

Legfőbb ideje, hogy továbblépjen, mondogatnák. Épp elég sokáig gyászoltál már.

Vajon mennyi az „épp elég idő” a gyászra? Lucas nem tudta volna megmondani. Csak azt tudta, hogy ő még nem tart itt.

Nem szándékozott megünnepelni a karácsonyt. A legtöbb, amiben reménykedett, az volt, hogy túléli az ünnepet, úgy, mint eddig minden évben, és nem lesz mások terhére a nyomorával. Még mindig túlságosan fájt. Még mindig nem tudta elengedni a veszteségeit. Csak az élete maradt neki, más semmi.

El kellett volna mennie Vermontba, hogy egy behavazott kunyhóban, az erdő mélyén megírja a következő regényét, ahogy a családjának mondta. Vagy elutazhatott volna valahová délre is, ahol egyetlen hópelyhet sem kellett volna látnia. De tisztában volt vele, hogy ennek nem lenne sok értelme, mert a fájdalmát vitte volna magával, bárhová is megy. A gyötrelme benne élt, mint valami vírus, ami ellen nincs orvosság.

Így aztán otthon maradt, miközben egyre hidegebb lett, és körülötte vastag, fehér takaróba burkolódzott a világ, a lakása meg sötét és fagyos kastéllyá változott.

De Lucast ez sem zavarta.

Az egyetlen zavaró tényező a telefonja volt, mely legalább tizenötször szólalt meg az elmúlt két napban. Lucas nem vette fel egyik hívást sem, pedig a nagymamája is kereste néhányszor, meg a bátyja is, de azért legtöbbször az ügynöke hívta.

Lucas eltöprengett rajta, milyen lenne az élete írás nélkül, aztán fogta a mobilját, és visszahívta az ügynökét.

– Lucas! – Jason hangja derűs volt, és energikus. A háttérből nevetés hangjai és karácsonyi muzika hallatszott. – Már azt hittem, betemetted a hó odafent! Milyen Vermontban a tél?

Lucas kinézett az ablakon Manhattanre, melynek körvonalait lágyabbá tette a hó.

– Gyönyörű.

És ez igaz is volt. Feltéve, hogy a vermonti tél ugyanolyan idén, mint tavaly, amikor volt szerencséje pár hetet ott tölteni.

– A *Time* magazin az elmúlt évtized legígéretesebb thrillerszerzőjének nevezett. Olvastad a cikket?

Lucas pillantása a napok óta halmozódó kibontatlan postára tévedt.

– Még nem jutottam hozzá.

– Nem baj. Te csak írd, Lucas. Azért is vagy olyan jó, mert képes vagy kizárólag a munkádra összpontosítani. A rajongóid már alig várják az új könyvedet.

A könyv.

A férfi torka elszorult. A sötét gondolatokat páni félelem váltotta fel. Még egyetlen sort sem írt meg a könyvből. A feje tökéletesen üres volt, de ezt egyelőre sem az ügynökének, sem a kiadójának nem mondta el. Még mindig reménykedett a csodában, abban, hogy egyszer csak jön az ihlet, ami a rettenetes karácsonyi valóságból a képzelet birodalmába röpíti. Hát nem különös, hogy még a félelmetes, sokszor beteges történetek és karakterek is jobban vonzották, mint saját életének sötét valósága?

Vetett egy pillantást a késre, mely előtte hevert a dohányzóasztalon. A penge szinte gúnyosan csillogott az ablakon beeső fényben.

Lucas meg csak nézte-nézte, már elég régóta, pedig tudta, hogy a kérdésére nem ez a válasz. Ilyen mélyre még nem süllyedt.

– Ezért hívtál? Hogy a könyv után érdeklődj?

– Tudom, hogy utálsz, ha írás közben zavarlak, de a kiadó nem hagy békén. A legutóbbi könyved eladásai rekordot döntöttek, úgyhogy ezt a következőt a kiadó háromszoros példányszámban fogja piacra dobni. Tudsz esetleg egy rövid vázlatot adni a regény cselekményéről?

– Nem. – Ha tudta volna, miről szól a könyv, már javában dolgozott volna rajta.

De egyáltalán nem volt ötlete. Nem jutott eszébe egyetlen bűntény sem. És ami még rosszabb, nem volt meg a gyilkos figurája.

Lucas számára minden regény a karakterekkel kezdődött. Az ő jellemükből fakadtak azok a sokkolóan váratlan fordulatok, amelyek miatt úgy szerették a könyveit az olvasók.

Pillanatnyilag azonban csak az üres képernyő jelentette a sokkot.

Idén minden rosszabbul alakult, mint tavaly, amikor ugyan fájdalmak árán és nagy kínlódások közepette, de végül mégis sikerült november végéig megszűlnie az utolsó sorokat is. Befejezte a könyvét, még mielőtt elkezdődött volna a tél, és az emlékek teljesen lebénították volna.

Hegymászó hasonlattal élve felért a Mount Everestre, még mielőtt egy hóvihár megakadályozta volna a csúcskísérletet. Bizony, számára ilyen sokat jelentett az időzítés. Ami az idén sajnos nem jött össze. Vagyis haladékot kell kérnie a kiadójától, pedig ilyesmit még soha nem tett. De még a késedelemnél magánál is rosszabbak lesznek a kérdések, amelyek a miéltre vonatkoznak. És a választ követő együttérző pillantások. Meg a megértő bólogatás.

– Azért pár oldalt csak el tudsz küldeni – próbálkozott tovább Jason. – Mondjuk, az első fejezetet.

– Majd ha tökéletesen elégedett leszek vele, akkor elküldöm – zárta rövidre a beszélgetést Lucas, aztán néhány kötelező, közhelyes karácsonyi jókívánságot követően elbúcsúzott, és bontotta a vonalat.

Megdörgölte a tarkóját, és arra gondolt, hogy nincs meg a könyv első fejezete. Mi több, az első sor sincs meg. Az egyetlen dolog, amit sikerült meggyilkolnia, az az alkotókedve volt. Itt feküdt kibelevve a földön, az élet legapróbb jelét sem mutatva. Vajon képes lesz újraéleszteni? A férfi egyáltalán nem volt ebben olyan biztos.

Órákig ült a laptopja előtt, de egyetlen szót sem sikerült leírnia. Egyre Sallyanne járt a fejében, ő töltötte ki minden gondolatát. És a szíve is vele volt tele, a szegény, vérző, sebzett szíve.

Azon a három évvel ezelőtti napon egy váratlan telefonhívás hatására siklott ki az élete. Olyan volt az egész, mintha az egyik könyve nyitójelenete lett volna, de ez most nem kitaláció volt, hanem a véres valóság. Ő maga volt az, akinek a halottat azonosítania kellett a hullaházban, nem az egyik főszereplője. Immár első kézből tudhatta, milyen érzés tragikus hirtelenséggel elveszíteni egy közeli hozzátartozót.

Azóta nem élt, csak vegetált. Várta, hogy teljen az ólomlábakon vánszorgó idő, és közben eljátszotta, hogy jól van. Tudta, hogy az emberek ezt akarják látni, erre van szükségük. Nem akarnak szembesülni a gyászával, nem akarnak tanúi lenni, ahogy önmagát emészti. Szeretnék azt hinni, hogy feldolgozta a felesége halálát, és továbblépett. Többnyire sikerült is megfelelnie

ennek a képnek, kivéve az adventi időszakban, amikor vészesen közelített Sallyanne halálának évfordulója.

Hamarosan be kell vallania az ügynökének és a kiadónak, hogy még egyetlen sor sincs meg a könyvből, amire a rajongók olyan epedve várnak.

Ebből a regényből nem fog olyan nagyot szakítani a kiadó, mint az előzőből, ugyanis nem létezik. Lucasnak sejtelve sem volt róla, hogyan csalogathatná újra magához az ihletet, mely eddig kegyes volt hozzá, és több mint ötven országban röpítette fel a bestsellerlisták élére.

Csak ült az üres képernyő előtt, abban reménykedve, hogy elgyötört agya legmélyéről mégis előkúszik egyszer egy használható ötlet.

Ez persze maga lett volna a csoda, de hát a karácsony a csodák ideje, nem?

– Ez lenne az? – Eva kikukucskált a taxi ablakán. – Egyszerűen mesés! Az ablakból pont rálátni a Central Parkra. Mit nem adnék érte, ha ilyen közel lakhatnék a *Tiffany*'shoz!

A taxisofőr vetett egy pillantást hátra a visszapillantó tükörből.

– Akarja, hogy segítsek a táskákkal?

– Nem, köszönöm, menni fog egyedül is – felelte Eva, majd kifizette a fuvart, és kiszállt.

Farkasordító hideg volt, és mindent hó borított. Kővér hópelyhek kavarogtak körülötte, alig látott tőlük valamit. Aztán letelepedtek a kabátjára, sőt néhányuknak sikerült megtalálnia azt a keskeny, védtelen csíkot a nyakánál, ahol hideg, nyirkos ujjakként bekúszhattak a gallérja alá. Pár pillanattal később már Evát is, és a csomagjait is hóréteg borította.

A járdát nemkülönben. Eva meg is csúszott a puha hótakaró alatti jégen, és elveszítette az egyensúlyát.

– Jaj! – Egy végtelennek tűnő másodpercig a levegőt kaszálta a karjával, támaszt keresve, aztán a ház portása előreugrott és gyorsan elkapta, még mielőtt a földre zuhant volna.

– Csak óvatosan! Elég csúszós.

– Így igaz. – Eva megkapaszzkodott a férfi karjában, és várt egy kicsit, hogy a szívverése csillapodjon. – Köszönöm. Egyáltalán nem örülnék neki, ha kórházban kellene töltenem az ünnepeket. Hallomásból tudom, hogy rémes a koszt.

– Jöjjön nyugodtan, kisasszony, a fiúk majd segítenek. – A portás felemelte a kezét, mire két egyenruhás fiú tűnt fel, akik pillanatok alatt kocsira pakolták Eva táskáit és dobozait.

– Köszönöm. A tetőtéri lakosztályba vigyék, kérem. Remélem, ideszóltak, hogy jövök. Az elkövetkező egy-két napot a lakásban töltöm, mert azzal bíztak meg, hogy feldíszítsem. Már mint a lakást. Lucas Blade lakását, aki elutazott.

Lucas Blade krimiíró volt, tizenkét könyve jelent meg világszerte, több tucat nyelven.

Eva egyiket sem olvasta.

Gyűlölte a bűncselekményeket, az igazságot éppúgy, mint a kitaláltakat. Az a fajta lány volt, aki a jót kereste az életben, és igyekezett az emberek előnyös tulajdonságaira összpontosítani. Ja, és szeretett jól aludni éjszaka.

Belépett a házba, ahol kellemes meleg fogadta. Vigasztaló meleg, a kinti mínuszok után. Eva arca égett, és a keze is egészen elgémberedett, holott kesztyűt viselt. Még a fején lévő gyapjúsapka sem bizonyult elegendő védelemnek a farkasordító New York-i hideg ellen.

– Kérem, mutasson egy fényképes igazolványt, addig nem engedhetem be. Volt néhány betörés errefelé mostanában. Hogy hívják a céget, amelyik küldte?

– *Magic Word*.

A név elég új volt ahhoz, hogy büszkeség töltse el a hallatán. A *Magic Word* az ő cégük volt. Az övé és a barátnőié. Hárman alapították és vitték sikerre.

Eva gyorsan odaadta a portásnak az igazolványát.

– Kis cég vagyunk, de már nem kell sok hozzá, hogy lerohanjunk New Yorkot. – Lerázta a kesztyűjéről a havat, és elmosolyodott. – Nem ilyen elemi erővel persze, mint ez a havazás, de azért belátható időn belül. Ja, és nálam van Mr. Blade lakáskulcsa.

A lány meglengette a bizonyítékot a portás orra előtt, aki egyből megenyhült a kulcs meg a

személyi láttán.

– A neve rajta van a listámon. Most már csak be kell írnia magát ide, a látogatók könyvébe.

– Megtenne nekem egy szívességet? – kérdezte Eva, miközben lendületesen alákanyarította a nevét. – Ha Mr. Blade hazajön, ne szóljon neki arról, hogy itt jártam. Ez ajándék, tudja? Olyasmi, mint egy meglepetésbuli. Hadd nézzen nagyot, amikor kinyitja az ajtót, és meglátja, milyen szépen fel van díszítve a lakása.

Evánakeszébe villant, amikor a megbízást kapta, hogy nem mindenki szereti a meglepetésbulikat, de hát ki ő, hogy Blade rokonait kioktassa? Az író nagyanyja egyike volt a *Magic Word* első ügyfeleinek, és Eva időközben nagyon összebarátkozott vele. Az idős hölgy egészen pontos utasításokat adott az ünnepi díszítést illetően.

Eva úgy tudta, Lucas Blade Vermontban tartózkodik, mert be akarja fejezni a könyvét, melynek leadási határideje egyre közeledett. Ilyenkor semmi más nem számított, csak a munkája, mondhatni, megszűnt körülötte a világ.

A lakás feldíszítésén túl Evának főznie is kellett, és a finomságokkal feltöltenie a férfi hűtőjét és fagyasztóját. Az egész hétvége a rendelkezésére állt, mert az író csak a jövő héten tér haza Vermontból.

A portás elmosolyodott.

– Persze, kisasszony. Hallgatok, mint a sír.

– Köszönöm... – Eva vetett egy pillantást az idős férfi névtáblájára –, Albert. Megmentette az életemet. Bizonyos kultúrákban ez azt jelenti, hogy az öné vagyok, de az ön nagy szerencséjére New Yorkban élünk. Nem is sejti, mitől menekült meg.

Albert felkacagott.

– Mr. Blade nagymamája nemrég telefonált, és bejelentette, hogy valami ajándékot küldet ide az unokájának. Szóval tudtam, hogy valami érkezik, de élő ajándéokra nem számítottam.

– Ha én lennék az ajándék, piros masni lenne a nyakamban – kuncogott Eva. – De sajnos dolgozni jöttem. A munkám eredménye lesz az ajándék.

– Ezek szerint hosszabb időt tölt a lakásban? Netán itt is alszik? Egészen egyedül?

– Így igaz. – Ebben nem volt semmi újdonság, ami azt illeti. Leszámítva azt a néhány alkalmat, amikor Paige otthon aludt, Eva többnyire egyedül volt. Nem is emlékezett rá, mikor töltötte legutóbb egy férfival az éjszakát – de ezen a közeljövőben mindenképpen változtatni szeretett volna. Ez volt az első számú karácsonyi kívánsága.

– Mr. Blade csak jövő héten jön haza, és mivel ilyen pocsék az idő, nem sok értelme van hazamenni, holnap meg visszajönni. Azt hiszem, ilyenkor senki sem vállalkozna ilyen hosszú és értelmetlen útra.

– Hát igen. Tény, hogy volt már jobb is az idő karácsonykor ennél a mostaninál. Azt mondják, további harminc centi hó várható, meg hatalmas hófúvások a viharos széllokések miatt. Itt az ideje az élelmiszer-tartalékok felhalmozásának, a hólapátok előkerítésének, és annak, hogy elemet cseréljünk a zseblámpánkban. – Albert lepillantott Eva szatyraira, melyekből majd kiesett a rengeteg karácsonyi dísz. – Úgy látom, alaposan felkészült. Itt aztán van karácsonyi meglepetés bőven. Azt hiszem, maga azok közé tartozik, akik szeretik az ünnepeket.

– Így igaz.

Vagyis hogy valamikor azok közé tartozott. De Eva elhatározta, hogy újra ilyen lesz, hogy visszanyeri a régi önmagát. Még akkor is, ha ennek érdekében meg kell tanulnia kitölteni az ürességet a bensejében.

– És maga, Albert? Maga hogy áll az ünnepekkel?

– Én karácsonykor is dolgozni fogok. Legalábbis a második napon biztosan. A feleségem negyven év házasság után, két éve halt meg. Nem született gyerekünk, úgyhogy teljesen egyedül maradtam. Tehát még mindig jobb, ha itt vagyok, mintha otthon szomorkodnék magamban. Szeretek emberek közt lenni.

Eva együttérzően biccentett. Megértette az idős férfit. Ő maga is vágyott az emberek közé. Nem mintha egyedül nem érezte volna jól magát. De ha választhatott, szívesebben volt másokkal,

mint egyedül.

Hirtelen sugallatnak engedelmeskedve előhúzott egy céges kártyát a kabátja zsebéből, és átadta a portásnak.

– Tessék.

– *Romano's* szicíliai étterem, Brooklyn... – olvasta Albert. – Mi ez?

– Itt eheti a legjobb pizzát egész New Yorkban. Az egyik barátom édesanyjáié. A neve Maria, és karácsonykor mindenkit vendégül lát, aki csak beesik az ajtón. Én meg segíteni szoktam neki a konyhában, hiszen eredetileg szakácsnő volnék, de a cégünk többnyire azért nem maga főz, hanem különféle étkeztetőcégekkel működünk együtt... Szóval ha karácsony első napján ráér, jöjjön csak el, egyen velünk!

A férfi nagyot nézett.

– Öt perce ismerkedtünk össze. Miért hív meg egy karácsonyi összejövetelre?

– Mert megmentett egy kartöréstől. És mert hamarosan itt a karácsony. Márpedig karácsonykor senkinek sem kellene egyedül lennie. – Egyedül... Már megint itt ez az átkozott szó! Úgy látszik, képes befurakodni mindenhová... – Én sem bújok ám el teljesen Mr. Blade lakásába. Amint megjavul annyira az idő, hogy látni fogom a saját kezemet a hóeséstől, lemegyek a parkba hóembert építeni. Akkora lesz, mint az Empire State Building. És ha már a nagy dolgokról beszélünk, még ma leszállítják a karácsonyfát. Remélem, még azelőtt ideérnek velem, hogy a hóvihar miatt leállna a közlekedés az egész városban. Ha meglátja, azt fogja gondolni, hogy a Rockefeller Center elől loptam, de nem így van.

– Olyan nagy?

– Mr. Blade a tetőtéri lakosztályban lakik, amely hatalmas, és nagy a belmagassága. Ilyen helyre nagy fa kell. Remélem, hogy fel is tudjuk oda vinni.

– Bízva csak rám! – Albert homloka ráncba szaladt. – Biztos, hogy nem akar hazamenni a családjához, kisasszony, amíg még lehet?

A kérdés feltépte a régi sebet, melyet Eva hasztalan próbált elfelejteni.

– Ne aggódjon, jó lesz nekem itt. Igazán kedves, hogy törődik velem, Albert. Maga az én hősöm.

Eva a lifthez sétált, és közben igyekezett nem gondolni rá, hogy New Yorkban most mindenki hazafelé siet. A családjához. Ahol finom meleg, nevetés, ölelés, beszélgetés várja... Mindenki – őt kivéve.

Mert neki nincs családja. Nincs senkije. Egyetlen élő rokona sem.

Barátai persze vannak, még hozzá igen klassz barátai, de ez valamiért most nem vigasztalta, és nem enyhítette az egyedüllét fájalmát. Miért van az, hogy mindig karácsony táján hatalmasodik el rajta ez az érzés?

A lift hangtalanul siklott felfelé, és egyszer csak kinyílt az ajtó. Közvetlenül a lifttel szemközt volt Lucas Blade lakásának bejárata, és Eva a kulcsával kinyitotta az ajtót. Aztán megköszönte a két fiúnak, hogy felhozták a szatyrain és a dobozait, majd gondosan becsukta mögöttük az ajtót.

Amikor megfordult, azonnal lenyűgözte a pompás kilátás, mely a plafonig érő ablakon tárult eléje. Nem gyújtotta fel a villanyt, csak kibújt a csizmájából, nehogy összepiszkolja a padlót, és zoknijában az ablakhoz lépett.

Akármilyen fura fazon is egyébként, meg kell adni, hogy Lucas Blade-nek van ízlése és stílusa, állapította meg. Ezenkívül padlófűtése is volt: Eva érezte, hogy a kellemes meleg beszívárog a gyapjúzoknijai alá, és életre kelti elgémberedett lábujjait.

Csak nézte Manhattan körvonalait, és hagyta, hogy a fagyos borzongás végérvényesen eltávozzon a testéből. Lenn, az utcán felvillant egy-egy fényszóró. Valószínűleg a bátor taxisofőrök kocsijai, akik még utoljára bemerészkedtek Manhattanbe, megkockáztatva, hogy ott ragadnak. Evának nem volt kétsége afelől, hogy az utcák nemsokára járhatatlanok lesznek, és ha valaki mégis megpróbál autóval közlekedni, alighanem megbánja. New York, a város, mely sosem alszik, hamarosan mégis pihenőre kényszerül.

Az ablak előtt jókora hópelyhek kavarogtak, majd lustán leereszkedtek valahová, tovább vastagítva a várost ellepő, különben is tekintélyes hótakarót.

Eva összefonta a karját maga előtt, és pillantását a hosszan elnyúló, ezüstösen fehér Central Parkra szegezte.

Gyönyörűnek találta a téli New Yorkot. És nem értette, miért érezte szükségét Lucas Blade, hogy elhagyja ezt a csodálatos lakást, és máshová menjen írni. Ha neki ilyen otthona volna, biztos nem utazna el soha!

Bár... talán a férfinak muszáj volt elutaznia. Talán túlságosan rátelepedett a gyász.

Három évvel ezelőtt, karácsonytájt vesztette el a feleségét, ezt Lucas nagymamája mesélte el a lánynak. És azt is elmondta az idős hölgy, hogy az unokája azóta teljesen megváltozott. Ami persze érthető, ha az ember elveszíti élete szerelmét, a lelki társát.

Eva nekitámasztotta a homlokát az ablaküvegnek. A szíve is belesajdult, ha erre gondolt.

A barátnői mindig mondták neki, hogy túl érzékeny, de igazából már elfogadták ilyennek. Eva nem tartozott azok közé az emberek közé, akik meghallgatják a híreket, aztán a következő percben elfelejtik a szörnyűségeket, amiket az imént hallottak. Eva mindent a szívére vett. Most is mélyen átérezte Lucas fájdalmát, pedig még egyetlenegyszer sem találkozott a férfival.

Milyen rettenetes lehet megtalálni az igazit, és aztán elveszíteni!

Hogyan szedje össze az ember egy ilyen tragédia után az élete cserepeit, és hogyan lépjen tovább?

Évának fogalma sem volt róla, mennyi ideig állt ott, és mikor érezte meg, hogy nincs egyedül. De egyszer csak különös, figyelmeztető bizsergést érzett a tarkója tájékán, mely hamarosan jeges borzongássá terebélyesedett, amikor a közelből egy halk reccsenést hallott.

Persze megpróbálta magát meggyőzni, hogy csak képzelődik. Az nem lehet, hogy van itt valaki rajta kívül! Hiszen a háznak kiváló biztonsági rendszere van, saját portaszolgálattal, és különben is, gondosan becsukta maga mögött az ajtót, amikor belépett.

Senki sem követhette őt ide, vagyis csak akkor lehet itt valaki rajta kívül, ha...

Eva nyelt egy nagyot, amikor eszébe jutott az egyetlen lehetséges magyarázat.

...ha az illető már a lakásban volt akkor is, amikor ő megérkezett.

Lassan elfordította a fejét, és azt kívánta, bárcsak vette volna a fáradságot, és megkereste volna a villanykapcsolót. A hóvihar következtében meglehetősen sötét volt az ég, és a lakás csupa homályos sarok és árny. Eva fantáziája meglódult, de azért próbált észnél lenni. Az az iménti zaj annyi minden mással is magyarázható! Jöhetett például kívülről.

Visszafojtotta a lélegzetét, amikor újabb reccsenést hallott, ezúttal egyértelműen a lakásból. Olyan volt, mint egy lépés hangja. Egy lopakodó lépése, amelynek a tulajdonosa észrevétlen akar maradni.

A félelem élesen, bénítóan csapott le rá.

Megzavart egy betörőt! Hogy miért és hogyan, az most egyáltalán nem érdekelte, kizárólag azon járt lázasan az agya, hogyan juthatna ki innen minél gyorsabban.

Az ajtó nagyon távolinak tűnt, de azért talán sikerülhet a dolog.

Eva tenyere izzadt, a szíve majd kiugrott a helyéről. Azon fohászkodott, bár ne húzta volna le a csizmáját!

Elindult az ajtó felé, és közben kihúzta a zsebéből a mobilját. A keze úgy reszketett, hogy csaknem elejtette a készüléket. Amikor megnyomta a segélyhívó gombját, egy nő hangját hallotta.

– Kilenc-tizenegyes segélyhívó, miben segíthetek?

– Segítség! Van valaki a lakásban – suttogta Eva.

– Kérem, asszonyom, beszéljen hangosabban!

Az ajtó már ott volt Eva előtt.

– Valaki van a lakásban. – Le kell jutnia Alberthez, minél hamarabb! Ő majd intézkedik.

A következő pillanatban egy kéz tapadt a szájára, és még mielőtt megmukkanhatott volna, a földön találta magát egy erős férfitest alatt. A férfi leszorította a padlóra, egyik kezét a szájára tapasztotta, a másikkal a csuklóját fogta össze brutális erővel.

Szent egek!

Ha tudott volna visítani, habozás nélkül megteszi. De képtelen volt kinyitni a száját.

Moccanni sem tudott. Sőt lélegezni sem nagyon. Bár azt így, fuldokolva is észrevette, milyen jó szagú a támadója.

Két hosszú év után végre megint vízszintesbe került egy férfival... Micsoda iróniája a sorsnak, hogy az illető férfi meg akarja ölni!

Szégyen, gyalázat! Vagy inkább vétkes pazarlás.

Itt nyugszik Eva, aki azt kérte karácsonyra, hogy közel kerülhessen egy férfihoz, csak sajnos elmulasztotta alaposabban meghatározni a körülményeket.

Tényleg ez lesz az utolsó gondolata? Ezek szerint igaz, hogy az agy a végső oxigénhiány beállta előtti másodpercekben különös gondolatokra képes. És nem sokkal azt követően, hogy a sírfeliratát megfogalmazta, elragadja a halál. Itt, egy üres lakás sötétjében, néhány héttel karácsony előtt halálra szorongatja ez a remek illatú és igen izmos férfi.

Ha Lucas Blade netán úgy dönt, hogy később jön haza, a holtteste talán hetekig itt hever majd. A gondolat elegendő volt ahhoz, hogy Eva harci kedve feltámadjon.

Nem! Csak azért sem fog meghalni, amíg el nem búcsúzott a barátnőitől! Megtalálta a tökéletes karácsonyi ajándékot Paige-nek és Frankie-nek, és senkinek nem mondta meg, hová dugta el a csomagokat. A lakásában pedig hetek óta óriási rendetlenség uralkodott. Már rég össze kellett volna pakolnia, de nem jutott hozzá. Mi lesz, ha a rendőrség bizonyítékokat keres majd nála, és átkutatják az otthonát? Úgy, hogy a fele cucca szanaszét hever a padlón? Tyű, de kínos! Arról nem is beszélve, hogy ha meghal, idén nem élvezheti a New York-i karácsonyt, és már sosem lesz része igazi, lehengető, szédületes szexben.

Nem akarta, hogy ez legyen az utolsó alkalom, amikor egy férfi rajta fekszik. Élni akart!

Kitépte a kezét az idegen szorításából, és megpróbálta megütni, de a támadó elrántotta a fejét. Eva hallotta vad, ziháló lélegzetvételt, és egy villanásnyi időre látta sötét üstökét, lángoló tekintetét. Aztán valaki megdöngötte az ajtót, és azt kiabálta: Rendőrség!

Eva egészen elgyengült a megkönnyebbüléstől. Ezek szerint a rendőrség lekövette a hívását, és időben ideért. Néma hálaimát rebegett az ég felé, és ezzel egyidejűleg hallotta, hogy a rendőrök, az izgatott Alberttel a nyomukban, berontanak a lakásba.

– New York-i rendőrség, senki ne mozduljon!

Hirtelen felgyulladt a villany a szobában, és a férfi, aki eddig Evára nehezedett, hirtelen leszállt róla.

Eva, aki vaksin hunyorgott a hirtelen jött fényben, vett egy nagy levegőt. Érezte, hogy a férfi lerántja róla a sapkáját. A haja, kiszabadulva gyapjúbörtönéből, szétterült a vállán.

A pillantásuk egy másodpercre egybekapcsolódott, és a lány hitetlenséget látott megvillanni az ismeretlen szemében.

– De hiszen maga nő!

Mély, szexi hangja volt, és fölöttébb kíváncsú teste. Milyen kár, hogy bűnöző!

– Az vagyok. Vagy legalábbis az voltam. Pillanatnyilag abban sem vagyok biztos, hogy élek-e még.

Eva óvatosan megmozgatta a tagjait, hogy meggyőződjön róla, minden a helyén van-e.

A férfi közben egy ruganyos mozdulattal talpra ugrott, mire a rendőrök arcára kiült az elképedés.

– Lucas? Nem tudtuk, hogy itt vagy. Egy ismeretlen nő hívására jöttünk ki, aki behatolót jelentett.

Lucas? A támadója nem betörő, hanem Lucas Blade, a tulajdonos?

Eva alaposan megnézte magának a férfit, és el kellett ismernie, hogy ismerős az arca. Persze, hiszen többször is látta már a könyvek hátsó borítóján. És meg kell adni, igazán megnyerő arca volt. Széles járomcsontja, merész orra, sötétbarna haja és szeme. Legalább olyan jól nézett ki, mint amilyen jó volt az illata. Ami pedig a testét illeti... Nem kellett sem széles vállát, sem izmos karját szemrevételeznie, hogy rájöjjön, milyen erős. Hiszen ez kiderült akkor, amikor egész testsúlyával a földre szorította őt... Az emlék különös, bizsergető érzést hívott életre a lányban.

Mi az ördög ütött belé? Ez az alak kis híján kiszorította belőle a szuszt, ő pedig megkívánja?

Mi ez, ha nem a legfőbb bizonyíték arra, milyen egészségtelenül hosszú időt töltött férfi és szex

nélkül? Na, de ez idén karácsonykor biztosan megváltozik. De meg ám!

Zavartan elfordult, hogy megszabaduljon a férfi kutató tekintetétől, és közben azon morfondírozott, mi az ördögöt keres itthon Lucas Blade. Hiszen nem kellene itt lennie!

– Ő maga a behatoló – közölte harapósan Lucas, mire minden szempár szúrósan Evára szegeződött. Egyedül Albert pillantása volt zavarodott, és az érzései pontosan rímelték Eva kusza gondolataira.

– Nem vagyok behatoló. Nekem azt mondták, hogy a lakás üres. – Evát sértette az igazságtalan gyanúsítgatás. – Éppen hogy önnek nem kellett volna itthon lennie.

– És ezt mégis honnan tudja? Kikutatja, mely lakások állnak üresen a karácsonyi időszakban? Lehetett bármilyen szexi, Lucas Blade a jelek szerint nem osztogatta valami nagylelkűen a mosolyát. Eva eltöprengett, hogyan és mikor lett ő a gyanúsított.

– Természetesen nem. Felkértek arra, hogy jöjjenek ide.

– Ohó! Tehát egy megbízója utasította, hogy rabolja ki a lakásomat?

Eva kezdte elveszíteni a türelmét.

– Ha azért jöttem volna, hogy kiraboljam, mégis miért hívtam volna ki a rendőrséget, amikor rájöttem, hogy van valaki rajtam kívül a lakásban?

– Miért is ne? Ez a legegyszerűbb módja, hogy ártatlannak tüntesse fel magát.

– Nem kell ártatlannak tűnnöm, ugyanis az vagyok! – Eva felháborodottan bámult a férfira. – Hogy magának micsoda beteg módon jár az agya!

Segélykérően ránézett a rendőrökre, de nem kapott megerősítő pillantásokat.

– Keljen fel! – szólt rá a tiszt hidegen, szigorúan, mire Eva ülő helyzetbe tornászta magát.

– Egy pillanat türelmet kérek! Vagy négyszáz csontom eltörött.

Lucas elkapta a karját, és talpra húzta.

– Az emberi testben összesen sincs annyi csont.

– Dehogynem, ha mindegyik legalább egyszer kettétört... Különben nem értem, miért néz mindenki rám! Ahelyett hogy engem vádolnának betöréssel, magát kellene elővenni testi sértés miatt! Mi az ördögöt keres itt? Vermontban kellene írnia a könyvét, miért settenkedik itt a sötétben?

– Enyém a lakás – mutatott rá Lucas, és összevonta a szemöldökét. – Márpedig a saját lakásában senki sem settenkedhet. Különben honnan tudja, hogy Vermontban kellene lennem?

– A nagymamájától. – Eva óvatosan áthelyezte a testsúlyát egyik lábáról a másikra. – Maga akkor is settenkedett! A frászt hozta rám a sötétben.

– *Maga* settenkedett a sötétben, nem én.

– Csak a hóesést néztem. Tudja, romantikus alkat vagyok. Az csak nem bűn?

– Azt majd mi döntjük el – lépett elő az egyik rendőr. – Lucas, bevisszük a hölgyet az őrre.

– Várj! – kérte az író, és bár alig mozdult, ennyi is elég volt ahhoz, hogy a rendőrtiszt megtorpanjon. – Azt mondta, a *nagyanyámtól* tudja, hogy Vermontban vagyok? – kérdezte Evától.

– Pontosán, Mr. Blade – jelentkezett szólásra Albert is. – A hölgy Eva Jordan, és a kedves nagymamája kifejezett kívánságára van itt. Én magam ellenőriztem a személyazonosságát. Egyikünk sem sejtette, hogy ön itthon tartózkodik. – A hangjában volt egy csipetnyi rosszallás is, de Lucas ügyet sem vetett rá.

– Ismeri a nagyanyámat? – jött a következő kérdés.

– Persze. Ő fogadott fel.

– Pontosán mi célból? – A férfi szeme elsötétült. Olyan volt a tekintete, mint a haragos égbolt egy másodperccel a vihar kitörése előtt.

Az idős hölgy sokat mesélt Evának az unokájáról. Elmondta, hogy kiválóan síel, és hogy egyszer egy teljes évet töltött egy sarkvidéki kunyhóban. Hogy kiválóan beszél franciául, olaszul és oroszul, hogy legalább négy ázsiai küzdősportot űz, és hogy senkinek nem mutatja meg a könyveit, amíg azok nincsenek teljesen készen.

Azt azonban elfelejtette megemlíteni, milyen félelmetes tud lenni.

– Azért, hogy feldíszítsem a lakását. Tudja, karácsony tiszteletére.

– Igen, és?

– Nincs semmi és. Ennyi az egész. Mi szükség másik okra? – Látta a villanást a férfi tekintetében, és szörnyű gyanúja támadt. – Csak nem azzal vádol, hogy azért jöttem ide, mert meg akartam ismerkedni magával?!

– Nem ez lenne az első alkalom.

– Úristen! Vannak nők, akik ilyeneket csinálnak? – Eva felháborodásánál csak a csodálata volt nagyobb. Ő maga sosem mert volna ilyen messzire menni, hogy pasit szerezzen magának. – És hogy kell ezt az egészet elképzelni? Amint a nők belépnek, maga rájuk ugrik, és a földre szorítja őket?

– Mondja el maga! – Lucas Blade nagy lelki nyugalommal összefonta a karját a melle előtt. – Milyen tervet főztek ki a nagyanyámmal?

A lány felnevetett, és csak egy pillanattal később döbbsen rá, hogy az író nem viccel.

– Jó vagyok a konyhában, de eddig még egyszer sem sikerült kutyulnom egy jó kis románcot – csúfolódott. – Vajon hogy nézhet ki egy ilyen recept? Végy egy csésze reményt, és keverd el jól egy csipet illúzióval? – Eva oldalra hajtotta a fejét. – Nem gondolom ugyan, hogy egy kapcsolatban mindig a férfinak kell megtennie az első lépést, de sosem mennék olyan messzire, hogy betörjek egy férfi lakásába, csak hogy az illető figyelmét felhívjam magamra. Most mondja meg, ennyire kétségbeesettnek tűnök, Mr. Blade?

Valójában persze nagyon is kétségbeesett volt, de ezt a férfi nem tudhatta, ha csak át nem kutatta a táskáját, és meg nem találta a tárcájában az elárvult, magányos óvszert, melyet mindenképpen szeretett volna elhasználni év végéig, kárpótlásul eddigi eseménytelen életéért. De sajnos egyre valószínűtlenebbnek tűnt, hogy a rendeltetészerű használatra a lejáratási időn belül sor kerül.

– A kétségbeesésnek sok arca van.

– Ha betörnék egy férfihoz, hogy elcsábítsam, maga szerint hótaposót és kinyúlt pulóvert választanék öltözékül? Kezdem érteni, miért van ilyen óriási lakása magányos férfi létére... Akkora az arca, hogy kisebbben el sem férne. Persze az is igaz, hogy maga sikeres és gazdag, szóval lehet abban valami, amit a magát ostromló nőkről mondott. Megbocsátom tehát az arroganciáját. A vita fő kérdése különben sem ez, hanem az, mit keres itt, amikor Vermontban kellene lennie.

– Nem mentem el Vermontba – szögezte le a férfi.

– Azt látom. És a zúzódásaim is erről tanúskodnak.

A rendőrök azonban továbbra sem nevettek.

– Te hiszel ennek a nőnek, Lucas? – kérdezte egyikük komoran a házigazdától.

– Sajnos, igen. A története a nagyanyámat ismerve nagyon is hihetően hangzik. – Szitkozódott egy sort, még hozzá olyan cifrán, hogy bezsebelt egy elismerő pillantást az idősebbik zsarutól.

– Akkor most mit csináljunk? – kérdezte a fiatalabbik tanácstalanul.

– Semmit. Kösz, hogy ilyen gyorsan kijöttetek, de azt hiszem, innen átveszem az ügyet. És hálás lennék, ha senkinek nem mondanátok, hogy itthon láttatok. – Olyan nyugodt magabiztossággal beszélt, ahogy csak azok, akik hozzászórtak, hogy minden kívánságuk azonnal teljesül. Eva álmélkodva figyelte, ahogy mindenki gondolkodás nélkül engedelmeskedik neki. Pontosabban csak a rendőrök, mert Albert továbbra is rendíthetetlenül állt az ajtó mellett.

Lucas rápillantott.

– Köszönöm, hogy aggódik értem, Albert, de higgye el, már minden rendben van.

– Az aggodalmam nem önnek szól, hanem Miss Evának – világosította fel a portás. – Kisasszony, talán okosabb lenne, ha most velem jönne.

A lány komolyan meghatódott.

– Boldogulok, Albert, de tényleg. És nagyon köszönöm, hogy törődik velem. Tudja, lehet, hogy nehezemre esik megtartani a függőleges testhelyzetet, de ha sarokba szorítanak, halálosan veszélyes vagyok. Igazán nem kell aggódnia miattam.

– Ha esetleg mégis meggondolná magát, éjfélig tart a műszakom. – Az idős férfi sokatmondó pillantást villantott Lucasra, jelezve, hogy figyelni fog. – Még feljövök egyszer, mielőtt hazamegyek, jó?

– Ez roppant kedves magától.

A lakás ajtaja bezárult Albert mögött.

– Ha sarokba szorítják, halálosan veszélyes? – Lucas Blade láthatóan jól szórakozott, még akkor is, ha az arcára nem ült ki mosoly. – Kérem, bocsássa meg, ha kételkedem ebben.

– Ne becsüljön le, Mr. Blade. Észre sem fogja venni, ha megtámadom. Csak arra ocsúdik majd föl, hogy a földön fekszik, kiterítve.

– Úgy, mint az előbb?

Eva úgy tett, mintha észre sem venné a hangjából kicsendülő gúnyt.

– Az egész más volt. Nem tudtam, hogy itt van, teljesen készületlenül ért az akciója. De még egyszer nem fog meglepni.

– Még egyszer?

– Úgy értem, ha legközelebb rám támad, hogy a földre döngöljön. Ha lenyomatot akart volna készíteni a testemről, akkor sem végezhetett volna alaposabb munkát.

Lucas elgondolkodva nézett a lányra.

– Úgy tűnt nekem, hogy szokatlanul közeli és bizalmas a kapcsolata a portással. Mióta ismerik egymást?

– Mintegy negyedórája.

– És negyedóra ismeretség után a fickó kockára teszi a munkáját, csak hogy magát megvédje? Mondja, maga mindig ilyen hatással van a férfiakra?

– Á, azokra, akire hatnom kellene, sohasem. Már úgy értem, hogy a dögös, fiatal, nőtlen pasikra... – Eva hirtelen témát váltott. – Miért nem tartóztatta le a rendőrség?

– Engem? Talán inkább magát! Persze a saját bevallása szerint nem követett el bűncselekményt.

– Nem, én magára gondoltam, amiért megrémített, és a földre tepert.

Eva még jól emlékezett rá, milyen érzés volt, amikor a férfi teste az övére nehezedett. Még mindig érezte izmos combja keménységét, forró lélegzetét az arcán, és a testsúlyát.

A pillantásuk találkozott, és Lucas tekintetéből ítélve ő is pontosan emlékezett mindenre.

– Ez itt az én lakásom, maga hatolt be ide illetéktelenül, szóval ne panaszkodjon. Örüljön, hogy nem voltam vérszomjasabb hangulatban, mert akkor most nem beszélgetnénk.

– Gondolja, hogy ez vigasztal? – A lány megdörgölte sajtó bordáit, és emlékeztette magát, hogy bármennyire kiszínezi a képzelete a körülményeket, ez semmi esetre sem egy romantikus találkozás.

Lucas Blade keményen végigmérte, de Eva valahogy mégsem látta elég határozottnak és magabiztosnak.

– Mindenkit megtámad, aki bejön magához?

– Nem, csak azokat, akiket senki sem hívott ide.

– Engem igenis hívtak! És ezt rögtön az elején tisztázhattuk volna, ha lerohanás helyett megkérdez. Nem hittem volna, hogy maga, akinek komoly tapasztalatai vannak a bűnözés terén, összetéveszt egy ártalmatlan fiatal nőt egy bűnözővel.

A férfi szemében csodálkozás csillant.

– A bűnözőket nem olyan könnyű ám felismerni! Nincs hatalmas, pödrött bajszuk, és tábla sem lóg a nyakukban. Maga tényleg azt hiszi, hogy első látásra megállapíthatja valakiről, bűnöző-e, vagy sem?

– Igen. Elég jó hatásfokkal felismerem a született veszteseket és a szexi pasikat. És abban is biztos vagyok, hogy a rosszfiúkat is meg tudnám különböztetni a jóktól.

– Csakugyan? – A férfi közelebb lépett hozzá. – A rosszfiúk köztünk élnek ám, megbújnak a tisztességesek között. Gyakran pont azokról derül ki, hogy bűnözők, akikről a legkevésbé sem gondolná az ember. Az ügyvédről, a taxisról... a portásról.

Ez az alak tényleg abban éli ki magát, hogy megpróbálja őt megijeszteni?

– Albert az egyik legkedvesebb ember, akivel valaha találkoztam. Ha arról akar meggyőzni, hogy sötét titkoktól terhes a múltja, ne strapálja magát, mert nem hiszem el. Tapasztalatom szerint a népesség túlnyomó többsége becsületes.

– Ezek szerint maga nem néz híreket.

– A hírek csupán az emberiség sötét oldalát mutatják meg. Nem kerül be a híradóba az a milliányi jó cselekedet, ami naponta megtörténik a világban. Az, hogy némelyek átkísérik az idős hölgyeket a forgalmas utcán, mások teát főznek a beteg szomszédjuknak. De ezekről a tettekről szó sem esik soha, pedig ezek azok, amik összetartják a társadalmat. A rossz hír meg manapság árucikk, amivel a médiumok kereskednek.

– Ezt tényleg el is hiszi, vagy csak mondja?

– Szentül hiszem – jelentette ki fensőbbiségesen a lány. – És nem fogok bocsánatot kérni azért, mert jobban szeretek a pozitívumokra összpontosítani. Olyan ember vagyok, akinek számára mindig félig tele van a pohár. Ez csak nem bűn? Maga a rosszat látja az emberekben, én a jót. Meggyőződésem, hogy mindenkiben van egy kis jó.

– Csak azt látjuk, amit az illető ember megmutat magából. Nem tudhatjuk, mi rejtőzik a felszín alatt. – A férfi hangja mélyen zengett, és a pillantása is hihetetlenül intenzív volt. – Miután a kedves fiatalember átsegítette az idős hölgyet az úttesten, hazamegy, előhúzza egy laptopot az ágy alól, hogy megnézegethesse a rajta lévő illetlen képeket. Az a kedves szomszéd pedig, aki teát visz a betegnek, talán egy gyújtogató, vagy egy veszedelmes pszichopata, aki csak azért kedveskedik, mert ki akarja deríteni, hogyan juthat be később a lakásba. A látszat csal, kedves kisasszony. Ránézésre nem tudhatjuk, mi lakik egy ember lelkében.

Eva rábámult a férfira. A kép, amit Lucas Blade felvázolt, egyáltalán nem tetszett neki. Úgy érezte magát, mintha összefújták volna fekete festékkel az ő tiszta kis világát.

– Tudja mit? Igaza van. Maga például, akármilyen jól is néz ki első látásra, lelkileg egy nagygenerálra szorulna. Maga betegesen cinikus, Mr. Blade. A gondolkodásmódja pedig nem egyszerűen komor, hanem mondhatni, abnormális.

– Köszönöm. – A férfi szája szögletében most először mosoly játszott. – A *New York Times* is valami hasonlót írt, amikor a legutóbbi regényemről hoztak le egy kritikát.

– Nem bóknak szántam – szögezte le Eva. – De megértem, hogy annak veszi, mert hiszen magának ilyennek kell lennie. Az a szakmája, hogy az emberi természet sötét oldalát kutassa, és ettől az egész gondolkodása eltorzult. Az emberek többsége olyan, amilyennek mutatja magát. Vegyünk például engem. Hát úgy nézek én ki, mint egy gyilkos?

2.

„A béka mindig béka, és még véletlenül sem elvarázsolt herceg.”

Frankie

Hát úgy nézek én ki, mint egy gyilkos?

Lucas végigmérte a lányt, édes, szív alakú arcát, sötétkék, tágra nyílt szemét, aranyos fürtjeit, gödröcskés állát, és megállapította, hogy nagyjából annyira néz ki veszedelmesnek, mint egy bolyhos kiscica.

Egy krimiben ő lehetne a melegszívű ápolónő, akiről senki nem is feltételezné, hogy képes halomra ölni a betegeit. Vagy a szeretetre méltó óvónő, akire bárki gondolkodás nélkül rá merné bízni a csemetéit. Egészség és életöröm áradt belőle, bármikor szerepelhetett volna egy narancslé- vagy salátareklámban.

Egy ilyen angyalarcú, törékeny nő hosszú hónapokig vagy talán évekig is képes lenne elkerülni a felelősségre vonást.

Lucas szíve hevesen kalapált, és egyszerre ébredezni kezdett benne az a kreatív erő, amely már jó ideje elkerülte.

– Miért néz rám ilyen furcsán? – fogott gyanút Eva. – Mondtam valami rosszat? Biztosíthatom, hogy nem vagyok gyilkos, nem is értem, hogy feltételezhetett rólam ilyesmit akár egy másodpercig is. Még egy pókot sem tudnék megölni, inkább biztonságos helyre szállítom, egy pohár és egy darab papír segítségével, mert nem szeretem a bőrömön érezni a lábait...

Még egy pókot sem tudnék megölni.

Lucas legújabb gyilkosa sem. Aki kizárólag embereket öl.

– Ez az! – A férfi észre sem vette, hogy hangosan beszél. Odalépett Evához, és beletúrt a hajába. Aranyos, selymes zuhatagban merült el a keze, mely csillogó lepelként keretezte a bájos arcot. Már pusztán a haja is elegendő ahhoz, hogy egy férfit összezavarjon, és hogy elterelje a figyelmét. Mielőtt magához tér, már rég elveszett.

– Miről beszél, Mr. Blade? – A lány hangja ingerülten csattant. – Mr. Blade!

– Maga lesz az!

Lucas gondolatai olyan ámokfutásba fogtak, hogy beletelt pár másodpercbe, mire ráébredt, hogy ujjai még mindig Eva haját markolásszák.

De vajon hogy jöjjön a haja a képbe? Legyen a haj a gyilkos fegyver? Vagy éppen egy vezérmotívum? Hagyjon minden gyilkosság után egy hajtincset a helyszínen?

Nem, akkor egy héten belül elfognák...

De például minden gyilkosság után megváltoztathatná a frizuráját. Vagy hordhatna akár parókat is...

– Mr. Blade! – Eva szemrehányón szegezte rá nagy, kék szemét. – Hogy érti azt, hogy én leszek az? Soha életemben nem követtem el egyetlen bűntényt sem, szóval...

Dehogynem. Dehogynem követett el bűntényeket! Megszámlálhatatlanul sokat...

– Maga egyszerűen tökéletes!

– Tö... tökéletes? – A lány tejfehér arcbőre egyszerre babarózsaszínűvé vált.

Nocsak! Elpirult! Egy nő, aki így pironkodik, egészen biztosan nem árt a légynek sem. Vagy mégis?

– Ezt tudja akaratlagosan is befolyásolni, vagy csak úgy megtörténik a legváratlanabb pillanatokban?

– Micsoda?

– A pirulás. – Lucas könnyedén megérintette a nő arcát, mintha meg akarná vizsgálni a bőrét. Mindent tudni akart erről a lányról, mindent. Szét akarta őt szedni atomjaira, hogy eldönthesse,